

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. — 'Ο 'Ιησούς διδάσκων τούς Μαθητάς του.

ΒΕΛΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEOFGFS RENCY

..... Η Δ Ι Α Θ Η Κ Η
.....

'Ο κ. Δανιήλ, ὁ δικαστικός, καθόταν ἐκεῖνη τὴν ὥρα στὸ τραπέζι μετὰ τὴ γυναῖκα του καὶ μετὰ τὴν κόρη του, ὅταν ἔξαφνα μπήκε μέσα ἡ ὑπηρετρία καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα γράμμα.

'Ο οἰκοδεσπότης τὸ πῆρε μετὰ περιέργεια, τὸ ἀνοίξε ἀμέσως καὶ διάβασε τὰ ἀκόλουθα:

» Ἐλάτε γρήγορα! Ἐλάτε γρήγορα, γιὰ τὸ Θεό! 'Ο καυμένος ὁ κύριός μου ἔπαθε συγκοπή... Νομίζω πὸς πέθανε κιόλας... Ρόζα.»

'Ο δικαστικός, πολὺ συγκινημένος ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ εἰδησι, ἔδωσε τὸ γράμμα στὴ γυναῖκα του καὶ, ἀπ' αὐτὸ τὸ διάβασε καὶ αὐτὴ, σηκώθηκαν καὶ οἱ δύο ἀπάνω μετὰ ταραχὴ ὑπερφορτισμένη στὰ πρόσωπά του.

— Τρέξε γρήγορα! εἶπε ἡ κ. Δανιήλ στὸν ἄντρα της. Ἐγὼ θὰ ντυθῶ καὶ θάρω πίσω σου...

Ἐνῶ ἡ κ. Δανιήλ καταγλύωνε μετὰ τὴν τουαλέττα της, ὁ συζυγὸς της ἔτρεχε πρὸς τὸ σπίτι τοῦ θεῖου του, ἐνῶ μέσα στὸ μυαλό του στροφολογίζαν ἓνα πλῆθος ἀπὸ ἀνήσυχες σκέψεις. 'Ολοένα ἀναρωτιόταν μ' ἀγωνία: Νὰ τὸν εἶχε κάνει τάχα ὁ γέρος κληρονόμος του; Κι' ἂν δὲν ἄφρῃσε σ' αὐτὸν τὴν περιουσία του, ποῦν ἄλλον ἔκρινε τάχα ἀξίω νὰ τὸν κληρονομήσῃ;...

'Ο νοῦς τοῦ κ. Δανιήλ πήγαινε τώρα μετὰ ἀνησυχία στὴ Ρόζα, τὴν ὑπηρετρία τοῦ γέρου. Ἡ κακὴ γλώσσες ἔλεγαν πὸς ἡ Ρόζα παληότερα πρόσφερε στὸ θεῖο του κατὰ παραπάνω ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες της. Τώρα ὅμως δὲν μπορούσε νὰ συμβαίνει τίποτε τέτοιο μεταξὺ τους. Ἡ Ρόζα ἦταν μιὰ καλὴ γεροντοκόρη, ἀφοσιωμένη στὸν ἀφέντη της σὺν σκόλω, καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα βέβαια νὰ περμιένῃ κατὰ ἀπ' τὴ γενναιοδωρία του.

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ δικαστικός στὸ δρόμο καὶ προχωροῦσε μετὰ βιαστικὰ. Φτάνοντας μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ θεῖου του, ἔνοιωσε στὸ πεινασμένο του στομάχι ἓνα σφιξιμο καὶ μιὰ ἀγωνία πὸς δὲν τὸ δοκιμάζει κανεὶς παρὰ πρὶν ἀπ' τὶς μεγάλες χαρὲς ἢ τὶς ἐξαιρετικὲς λύπες.

Χτύπησε τὴν πόρτα καὶ ἡ Ρόζα τοῦ ἀνοίξε θρηγνώντας. 'Ο γέρος, τοῦ εἶπε, εἶχε ξεψυχήσει λίγο προητέρα μὲς' στὴν ἀγκαλιά της...

'Ο κ. Δανιήλ ἀκούθησε τὴν ὑπηρετρία καὶ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο τοῦ νεκροῦ. Ἐκεῖ ψηλά, μέσα στὴν καμαροῦλα τῆς γεματῆ ἀπὸ βιβλία, ὁ Λεμονιὲ βρισκόταν ἦσυχά ξαλωμένος στὸ κρεβάτι του.

Φαινόταν μονάχα τὸ πρόσωπό του τριγωνισμένο μετὰ φούντες ἀπὸ κίτρινα μαλλιά. Ἀνάμεσα σὲ δύο κερὰ ἦταν στημένος ἓνας μπρούτζι-

νος Ἐσταυρωμένος. 'Ο δικαστικός στεκόταν στὴν εἴσοδο καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ μπῆ, συγκινημένος ἀπὸ τὸ σιωπηλὸ μεγαλεῖο τοῦ θανάτου.

— Πέθανε τόσο ξαφνικά, κύριε, μουρμούρισε ἡ Ρόζα ἀπὸ πίσω του.

Μιλοῦσε μετὰ πικρὴ φωνή, καὶ ὁ δικαστὴς μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν πόνο, τὸν τόσο ἀλλήλιν, ἔνοιωσε νὰ τὸν κυριεύῃ πραγματικὴ συγκίνηση. Ἡ ἰδέα ὅμως τῆς κληρονομίας τοῦ ξαναῤε ἀμέσως στὸ μυαλό καὶ εἶπε μετὰ ὕφος ἀδιάφορο στὴ Ρόζα:

— Μήπως ξέρετε, κόρη μου, ἂν ὁ κύριός σου ἄφρῃσε διαθήκη; Ποῦν εἶπε, βλέπετε, νὰ μάρωμε τὶς τελευταῖες του θελήσεις...

Ἡ φτωχὴ ὑπηρετρία, ἔπειθῃ τὴν ἐπιπόδῃζαν τὰ κλάμματά της νὰ μιλήσῃ, ἀνοίξε τὰ χέρια της γιὰ νὰ δείξῃ πὸς δὲν ἔγνώριζε τίποτε. Καὶ τὸ πρόσωπό της φάνηκε τότε τόσο πικραμένο, πὸς οὐκ ἔκανε λύπη νὰ τὸ κυττάς. Ἐπὶ τέλους κατάρφῃσε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της καὶ νὰ πῇ:

— 'Ο κύριός δὲν εἶχε συμβολαιογράφο... Ἐκανε μόνος του ὅλες τὶς δουλειές... Ἄν ἔχει γράφει διαθήκη, κάπου δὸς θάνατο... Ψάξτε καὶ θὰ τὴ βρῆτε...

Ἐτέρα, γιὰ νὰ κλάψῃ μετὰ τὴν ἡσυχία της, βγήκε ἀπὸ τὴν κἀμαρα καὶ κατέβηκε κάτω. 'Ο κ. Δανιήλ δὲν εἶχε παρὰ λίγες στιγμὲς δικές του, γιὰτὶ σὲ λίγο θάρτανε ἡ γυναῖκα του. Ἀρρωσμένος μετὰ μιὰς τὸν πεθαμένο καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ τὴ διαθήκη του...

Ἀνακάτηψε τὰ ντουλάτια πὸς ἦσαν γεμάτα χειρόγραφα καὶ παληὲς ἐφημερίδες. Ἄνοιξε τὰ συρτάρια. Σχάλισε μέσα στὰ πακέτα μετὰ τὰ γράμματα. Τίποτε. Ἐπὶ τέλους, ἀνάμεσα στὶς σελίδες ἐνὸς βιβλίου, βρῆκε ἓνα φάκελλο σφραγισμένο μετὰ πέντε κόκκινες σφραγίδες καὶ διάβασε ἀπάνω τὴν ἐπιγραφή: «Ἡ δ ι α θ ἡ κ ἡ μ ο υ ν».

'Ο κ. Δανιήλ ἦταν ὁ μόνος συγγενὴς τοῦ νεκροῦ. Εἶχε λοιπὸν τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίξῃ τὸν φάκελλο. Ὅποιο καὶ νᾶταν τὸ περιεχόμενο, ὁ χαρακτήρας καὶ τὸ ἐπάγγελμά του ἀποτελοῦσαν ἀσφαλὴ ἐγγύηση γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῶν τελευταίων θελήσεων τοῦ νεκροῦ. Ἀπρὸ ἔβγαλε τὰ βουλοκέρια. Ἐεδίπλωσε μετὰ τρεμμένα χέρια ἓνα μεγάλω χαρτὶ καὶ διάβασε τ' ἀκόλουθα:

«Σήμερα στὶς 5 νουλιὰς τοῦ ἔτους 19... μετὰ ὅλη τὸ ὄμμα καὶ τὸ πνεῦμα, συντάσσω τὴ διαθήκη μου. Δὲν ἔχω παρὰ ἓναν συγγενῆ, τὸν ἀνεψιὸ μου Δανιήλ, τὸν δικαστικὸ, γιὰ τὸν ὅποιο αἰσθάνομαι ἀληθινὴ στοργή. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἡ θέσι τοῦ καὶ ὁ πλοῦσιος γάμος πὸς ἔκαμε, ἐξασφαλίζουν τὸ μέλλον μου, πιστεύω νὰ μετὰ συχωρέσῃ πὸς δὲν τοῦ κληροδοτῶ τὴ μικρὴ μου περιουσία καὶ νὰ δεχτῆ γιὰ ἐνόθιο τὴ βιβλιοθήκη μου καὶ τὴ συλλογὴ τῶν σπανίων νομιματῶν μου. Στὴ γυναῖκα τοῦ παραχωρῶ τὰ οἰκογενειακά μου κειμήλια καὶ στὴν κόρη της Μαρία τὰ δαχτυλλιά τῆς μητέρας μου, παρακαλῶντες τες συνάμα νὰ μὴ μετὰ λησμονήσουν. Ἡ ὑπόλοιπη περιουσία μου καὶ τὸ σπίτι ὅπου μένω, θέλω νὰ δοθοῦν στὴν παλιὰ καὶ πιστὴ μου ὑπηρετρία, τὴ Ρόζα Ντελ-

τόμπ, που με περιποιήθηκε παραπάνω από πενήντα χρόνια με μοναδική αφοσίωση και με αδιάκοπη σπογγή. 'Η περιουσία μου αποτελείται δολώκληρη από τίτλους και ανέρχεται σε 250.000 φράγκα. 'Η Ρόζα θέλω να κατοικήση στο σπίτι μου μέχρι του θανάτου της και έπειτα ως το παραχωρήσει όπου της άρεσει. Ζητώ πάλι συγγνώμη από τον άνεψό μου και την οικογένειά του για την άδικια που μπορώ να τους κάνω, στερωτώντας τους την κληρονομία μου, αλλά πρέπει να υπακούσω στη συνείδησή μου που δεν μου επιτρέπει να κάνω αλλιώς. Γράφω και υπογράφω με το χέρι μου.

Φίλιππος Λεμονιές.

'Ο δικαστικός, σάν να μην είχε καταλάβει, διάβασε και πάλι τη διαθήκη, από την αρχή ως το τέλος. 'Ο,τι έγραφε εκεί μέσα, ήταν καθαρό και ξάστερο. 'Ο θεός του τον είχε άποκληρώσει, τον είχε άποκληρώσει ολοσδιόλου, για να τ' αφήση όλα σ' αυτή την παλαιογγραφή τη Ρόζα, που οι άσυγκράτητοι θρήνοι της τον ένευριάζαν τώρα όσο ποτέ.

Τί του έμενε τώρα να κάνει; Τίποτε άλλο παρά να φύγη, ν' αδειάση τη γωνιά και να παραχωρήση τη θέα του και την περιουσία του θείου του σε μιá παληοψήφιστρια... Και το χειρότερο δεν ήταν αυτό, αλλά ή κατακραυγή και ή γχορνια της γυναίκας του σάν θά μάθαινε την άπροσδόκητη απόφαση του νεκρού.

'Ο κ. Δανιήλ ποτέ δεν είχε σταθεί έντυχιμένος μαζί της και έννοιωθε πάντα τον έαυτό του σάν ξένο μέσα στο ίδιο του το σπίτι. Τά έπιπλά του ήσαν άγορασιμένα με χρήματα της γυναίκας του, πράγμα που του τ' άφώναζε κάθε τόσο.

Τόν κατηγορούσε ολοένα πώς δεν είχε κατορθώσει τίποτε και πώς δείχνόταν άδικαιος στη ζωή. 'Ο κ. Δανιήλ τά άκουγε όλα αυτά με δυσαρέσκεια, αλλά έκανε υπομονή με την έλπίδα πώς θά πέθαινε γρήγορα ο θεός του και θά διορθωνόταν με μιáς ή κατάστασί του, όταν θά τον κληρονομούσε. Νά όμως τώρα που έφτασε ή πολυπόθητη αυτή μέρα... 'Αλλοίμονο... είχε φτάσει για να τον ποτιση με άπογοήτευσί και πίκρα. Κι' ή πίκρα του μεγάλωνε πιο πολύ με την ιδέα του ναυγά που θά τουήγνε εξάλειανος ή γυναίκα του, όταν θά μάθαινε τά νέα...

'Η θέσι του γινόταν τραγική... Δεν έπρεπε να τά προβλέψη όλ' αυτά εκείνος ο γερο-ήλιθιος που κοιμόταν άτάραχος, εκεί πσω, μέσα στο κρεβάτι του; Με τή σκέψη αυτή ο δικαστικός γύρισε προς τού μέρος του νεκρού, δείχνοντάς του τις σφιγμένες γροθιές, και τού πρόσωπό του τού παραμορφωμένο από την άτελεισία και τή λύσσα...

'Εξαφνα άκούστηκε τού κουνούρι της οξάπορτας και σε λίγο ή φωνή της γυναίκας του. 'Υστερ' από μιá στιγμή, θάμπαινε μέσα και θά τά μάθαινε όλα. Τά παγομένα και σκληρά μάτια της θά τον έκεραίνωναν άμέσως με μιá άπειλητική περιφρόνησι.

'Υπακούοντας σε μιá στιγμιαία έμπνευσι, ο δικαστικός έχωσε τή διαθήκη μέσ' στην τσέπη του και εξακολούθησε να ψάχνη τάχα γι' αυτή, ένώ ή γυναίκα του και ή Ρόζα έμπαιναν πειά στην κάμαρα.

— Πιστευτεί, αληθινά, κόρη μου, ρώτησε με σοβαρότητα ο δικαστής τη Ρόζα, να βρισκεται δω μέσα ή διαθήκη τού θείου μου; Κι' όμως έβραξα παντού και δεν βρήκα πουθενά τίποτε...

— Δεν βρήκατε τίποτε; έπ ανέλαβε ή ύπληροτέρα. Ούτε μιá λέξη τουλάχιστον γι' ά μένη ούτ' ένα τελευταίο εγχεριστώ...

— Τίποτε φτωχή μου. τής άποκρίθηκε ο δικαστής.

— 'Ω, τόν διέκοψε εκείνη με ζωορότητα. Μη σά περάσει άπ'ό τού πώς ένδία φερούμαι για τού χρήματα. 'Οχι! 'Οχι! 'Εχω ακόμα γερρά τά χέρια μου και δεν θά πεθάνω άπό τήν πείνα. Με στενοχωρεί όμως, με θλίβει βαθειά τού ότι ο κύριός μου πέθανε, χωρίς να θυμηθή τή καυμένη του τη Ρόζα, ποιόν τόν άγατούσε τόσο πολύ...

'Ο δικαστικός φαινόταν συγχαινημένος.

Τό κάτω σαγόνι του έτρεμε δολώκληρο...

— Θά ψάξουμε ακόμα, κόρη μου, τής ελεε επί τέλους, και μπορεί να βρούμε τίποτε. Πάντως δ,τι και να συμβή, έσένα ποτέ δεν θά σου λειψη τού παραμικρό.

Μά ή Ρόζα δεν μπορούσε ν' άκούση πειά τίποτε... Κύτταζε τόν άφέντη της, τόν άποκοιμισμένο που είχε φύγει χωρίς να τήν άποχαριείση, χωρίς να τής πη ούτ' ένα ευχαριστώ για τήν αφοσίωσι και τις υπηρεσιές πενήντα περίπου χρονών.

— Λοιπόν, ρώτησε ή κ. Δανιήλ τόν άντρα της σάν έμειναν οι δυό τους, λοιπόν έμεις τόν κληρονομούμε;

— 'Ετσι φαίνεται, τής άποκρίθηκε, αφού δεν άφησε διαθήκη...

Τήν άλλη μέρα γίνηκε ή κηδεία τού νεκρού. 'Η Ρόζα τήν παρακολούθησε κι' αυτή. Κι' όταν έφυγαν όλοι οι άλλοι, έμεινε μόνη πάνω από τόν τάφο τού μακαρίτη χειρονομιάντας σάν τρελλή.

Τήν άλλη μέρα ξαναπήγε στο νεκροταφείο, και τήν άκόλουθη έκαμε τού ίδιο. Οι νεκροθάφτες τήν περνούσαν για τρελλή...

Στό μεταδ' ο δικαστικός βασανιόταν από τύψεις κι' άγωνίες άπεριγράπτες. Κάθε φορά που έμπαινε στο γραφείο του, προ πάντων τά βράδια, δεν μπορούσε να διαβάση, γιατί χοροτηδούσαν μπρός τού μάτια του τά γράμματα της διαθήκης. Ξανάδλεπε τότε τόν πεθαμένο και μέσ' από τούς άφρονους τοίχους άκουσε τού πνευμένο παραπάνου της Ρόζας που θρηνούσε τόν άγαρίστο άφεντικό της.

Τή δυστυχισμένη! Από τήν ήμέρα της κηδείας δεν τήν είχε ξαναδει, γιατί δεν θάβρισκε τή δύναμη να ξανατιχρώση τού βλέμμα της και τόν πόνο που είχε διαβάσει στá μάτια της.

Στό τέλος ο δικαστής, εξαντλημένος από τις άιτινίες, βασανισμένος από τις τύψεις, άποφάσισε να φανερώση τή διαθήκη και να ξαναβρή τή χαμένη του ήσυχία. Τό πράγμα δεν ήταν καθόλου δύσκολο. Θά πήγαινε ένα πρωί στο σπίτι τού θείου του, τού όποιου κρατούσε ο ίδιος τού κλειδί, με τήν πρόφασι να δη τή βιβλιοθήκη, και θά κλεινόταν μέσα στο γραφείο τού πεθαμένου.

'Επειτα θάβγαζε μιá δυνατή φωνή, θάτρεχε ή Ρόζα κοντά του και θά τής έδειχνε τή διαθήκη, που τήν είχε βρει, τυχαία τάχα, εκείνη τή στιγμή, μέσ' τις σελίδες ενός βιβλίου, και που τήν έκανε με μιáς πλουσία. Καταλάβαινε από τώρα τήν έντυχία που θάννοιωθε ή γοπή κι' ή καρδιά του φούσκωνε από γίνικειά συγχίνησι.

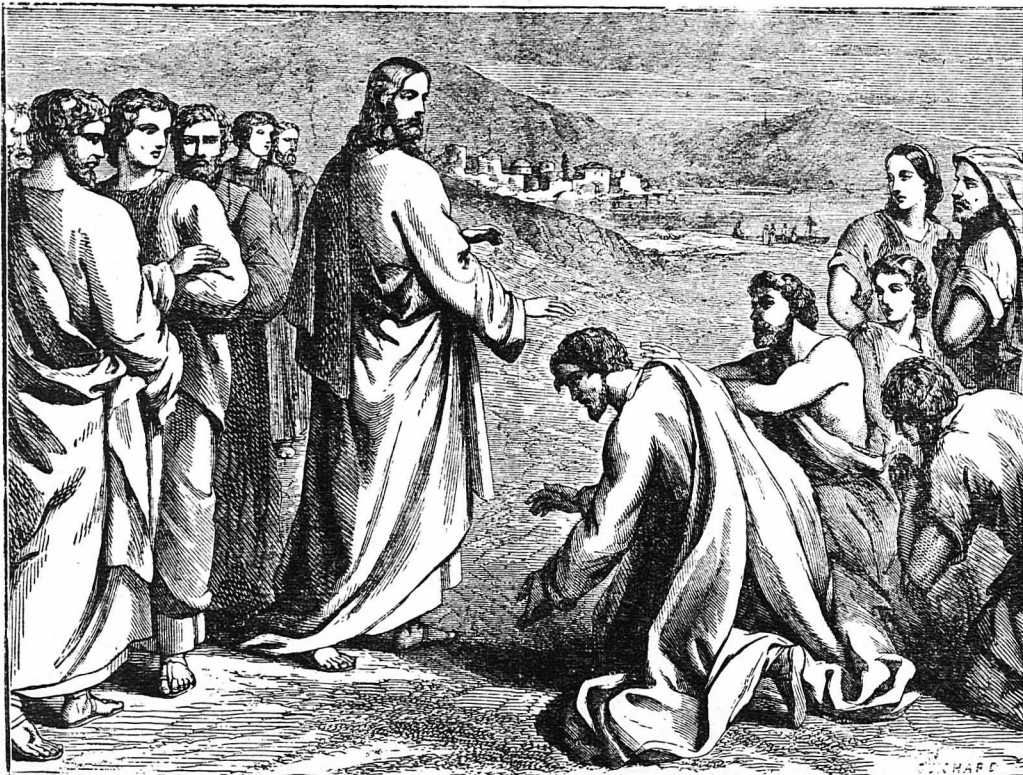
Τήν άλλη μέρα ο δικαστικός πήγε στο σπίτι τού θείου του, μα δεν είδε πουθενά τη Ρόζα. Κάθισε και περιμενε αρκετή ώρα με τήν καρδιά σφιγμένη. Μι' άνεξηγήτη άγωνία τόν βασάνισε.

Πού ήταν ή Ρόζα; Τό ρολόγι χτύπησε μεσημέρι... Τή στιγμή αυτή άκριβώς μιá τρομερή ύπνοψία πέρασε στο μυαλό τού Δανιήλ. Τινάχτηκε άπάνω κι' έτρεξε τρέμοντας στο δωμάτιο τής γεράς.

Μόλις άνοιξε όμως τή πόρτα, μιá βαρεία μυρωδιά τόν έπνιξε.

'Ανάμεσα από τού ντυχιάσιμα αυτό, διέκρινε τή Ρόζα ξαλωμένη

Ο Ο Ο Ο ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Ο Ο Ο Ο

'Ο Κύριος θεραπεύει τούς δαμονισμένους.

άπάνω στο κρεβάτι της άκίνητη, με τά μάτια δολάνοι χ τ α, νεκρή.

Στ'ή μέση της κάμαρας βρισκόταν ένα μαγάλι γεμάτο κάθουνα άναμμένα. Πάνω σ' ένα τραπέζι ύψηλο ένα κομμάτι χαρτί με τις λίγες αυτές λέξεις: «'Ο Θεός άς με συχωρέση γι' αυτό που κάνω. Είμαι πολύ δυστυχισμένη, αφού έκείνος πέθανε χωρίς να με πη ούτ' ένα ευχαριστώ».

'Ο κ. Δανιήλ είχε άπομεινει βουδός. Τά πόδια του τρέμανε και δεν μπορούσε να κάνει ούτ' ένα βήμα για να βγ'ή άτ' αυτή τήν κάμαρα, ότου, μαζ' με τήν τιμή του, είχε χάσει για πάντα και τή γαλήνη τής ψυχής του.